

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρετα.

'Εννοτος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Άθθίνα.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΙΟΣ τήν έβουλάει — μόνον μια φορά θά βγαίνη.
κι' έτσι έχω έπισηνάει — κι' έπος μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά έξιχαμαι — γιατί λευτά δέν έχωμε.
και 'σταν Άδωνά τήν πλίν — και εις τήν άλλοπατήν.
και εις τήν 'Ελλάδα έβην — άγας νόξις κι' έννοσιόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — άνωθε φράγμα είναι μένο.

γιά τά ξένα δρωκ μέρη — άνωθε φράγμα και 'σθε ήστ.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινας συνδρομητής.
κι' έποςος τόν παρ άν όιδει — θά τόν πάμ μαύρο έβιδ.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εθείλας πρής έμ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μια δακάρ.

Ματουν πρώτη,
φωναίς και κρότοι.

Τετρακόσια και τριάντα.
κι' άλλ' ανέλιπτα συμβάντα.

Τραγουόδμα σοβαρά
κι' άλλον θλιβερά.

Α'.

Πά! πά! μεγάλη συμφορά, Ρωμηοί κατακαυμένοι! ...

πρής τάλπις τό δάνειο τόν Λόρδο νά σωρώσ; ...

Δευτέρα, Τρίτη θλιβερή κι' αναθεματισμένη,

Τετάρτη έξημέρινο, μην είγς ζημερούσι.

Ό Λόρδος πάει 'σθήν Αύλη και τούργεται νά κλαίη,

κι' ό Βασιλάς τόν έρωτά κι' ό Βασιλάς τού λέει :

«Συλλογιμένο σί θεωρώ και νοιώθω κρυσ τρόμο,

Μυλλόρδε μου, τό δάνειο τόν κάτω 'πηρε όρνο,

Μυλλόρδε, τά κακάρωσις κι' έκός' ή τόση φόρα,

Μυλλόρδε, πού σ' έτρώμαξε Άνατολή και Δύσις,

πολλά παλούκια 'πήδησις άτρωτοχ ός τώρα,

νά τούτο δέν είμπόρισις μονάχα νά πηδήσις,

Μυλλόρδε μου, μ' έκρούσιαν τά μούτρα σου τά κρύα,

Μυλλόρδε, γιά τό δάνειο δέν είναι σωτηρία.

Και γιατί δέν μας τό λές,

μόνο κάθισαι και κλαίς ;

'Αλλα λέγεις κι' άλλα κείναις,

'βαλθθικες νά μέσις τριλλάρις».

'Αχ! Βασιλά μου, τί νά 'πω και τί νά σου 'μλήθω ;

καλλίτερα τό στόμα μου γιά πάντα νά σφαλίζω.

Παντού μεγάλη καταγιά, παντού πυκνό σκοτάδι,

κι' άν ξεροστύψω τήν 'Ελρά δέν βγαίει στάλα λάδι.

'Αχ! Βασιλά μου τάγασα και τί νά 'πω δέν 'ξέρω...

Ψωφώρησέ με, όσει με, και βάλε με 'σθήν κόχη,

νά νά φέρω τή Βουλή, μα και νά μή τή φέρο,

φοδούμαι νά μου 'πή τό ναί, τρίμο νά 'πή και τόχη.

'Απίστειλα τόν Κόντε μου παρ νά κυνηγήσ

'στών Άγγλων τήν πρωτεύουσα χωρίς πολύ ν' άργήσ,

άλλά κι' ό Κόντες, Βασιλά, καλά μας έσιγύρισε,

μηδ κινήμ μούφερε, μηδ κι' αύτός έγύρισε.

'Ταύτα, Βασιλά, και μένο,

κι' έχ με παραιτημένον».

Β'.

Τί φασαρίαίς και τί πηλάις!

δουλειάίς μέ φούνταις, δουλειάίς μεγάλαις...

βλίπω 'στ' Άνάκτορα και τόν Σκουλούδη

κι' άκούω γύρω μου μικρό τραγουόδι.

Μπαίνει και βγαίνει μέσ 'στό Παλάτι

κι' όλοι ερωάζουν πώς τρέχει κείν.

'Ρωτώ τόν Κόστα, 'ρωτώ τόν Λάμπρο,

κι' άπ' όλους έμαθα πώς τό κανόνι

έριξε τώρα κι' ό μέγας Χάμπρο

κι' ότi τό δάνειο τά κακάρωνε.

'Ακούω τόνα, μαθίνω τέλλο,

βλίπω 'σθήν Μπόρσα κακό μεγάλο...

όλα τά 'πηρε κακή φουρτούνα,

καθε μεσιτήε έκεί γυρλίξει

σάν γκαστρωμένη παληγορούσινα

και τὰ χαρτιά του σκουφός σκαλλίζει.
Δέν ὁ Σωτήρας πῶς παραιτήθη,
καλλιὰ τραβεῖνται, κτυπεῖνται στήθη,
κανὴ ὅτῃ Μπόρα κι' ἐγὼ νὰ τρῖξω,
πῆνα και φτώχεια χειροπέδη,
βλέπω τὰ φόντα τὰ μέσα κι' ἐξω
μῖσα 'στὸ κῆρο τοῦ σκουπίδα.
Βλέπω μουλουζῆ τὸν κάθε πάγκο,
βλέπω 'στὸ κτῆν τὸν κάθε κόμπο,
μῖα κι' ἐξήντα βλέπω τὸ φραγκο,
βλέπω τὴ λίρα 'ψηλὰ σάν γλομπο.

Πῶ! πῶ! τρεχάλας και φασακίρις!
μπᾶμ μπούμ κανόνα και μπαταρίας...
θρήνος ἀκούεται Ραχὴλ και βρόνοι...
παίει τὸ δάνειο... κρέμα 'στὸν Κόντη!...
Βλέπω ἀχάμνι κι' ἀδυναμία
σ' ἄλογα ντοῦρα Βασιλικά,
βλέπω πνιγμένο κάθε Ταμιά,
πῆρνω τὰ φόντα μὲ τὴν ὄα.
Βλέπω κι' Ἰλῶσσαξαν Σωτήρων σπείρα,
βλέπω τὰ μούτρα μας σάν κεκριμπάρι,
βλέπω τὸν ὀρθολο πού μας ἔπῃρε,
βλέπω τὸν ὀρθολο πού θὰ μας πάρη.

Γ'

Ὁ Σκουλοῦδης 'στὸν Μυλλόροδο ξεκινᾷ γεμάτος ἔνοια
και τοῦ λέει: «Σὺρ Μυλλόροδο, ὅλα πᾶνε τὸ κακοῦ»,
κι' ὁ Μυλλόροδος ὁ καθύμιος ἐπειδὴ δὲν ἔχει γένεια
'τράβηξε τὴν γενειάδα τοῦ μεγάλου Ναυτικοῦ,
και τοὺς ἴπουργοὺς του γύρω και τοὺς φίλους του συναΐζει
και τὸ δάνειο θυμάται και κτυπεῖται και φωνάζει:

«Κακὴ μας ἔτραξε δουλειὰ
μὲ τὸν ἀφέντη Βασιλῆα...
κλαίγει, Σκουλοῦδη, κλαίγει με,
παραιτημένο λέγε με.

Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!...
τόσο Σωτήρας χάνονται...
και μὲ καλὸ και μὲ κακὸ
οἱ δανεισταὶ δὲν πᾶντοταί.
Θέλου νὰ κάτσουν τὰ σκυλιὰ
'στῆς ὀλλίξια μας καμπούρας,
γυρεύουν τὰ χαϊμαλιά,
τῆς ἀτμικομπούρας.
Κλάψε, Δραγούνη, κλάψε με,
παραιτημένο γράψε με.

Γυρεύουν τόκο τραντακτό,
γυρεύουν κάθε φιλανκτό
και κάθε μεξ παλάσκα,
κακὴ ψυχρὴ των φλάσκα.
Σιμόπουλι μου, κλάψε με,
μὲ μαῦρο χρώμα βάψε με.

»Δὲν μας δανείζουν μὲ καλὸ, μὰ μήτε μὲ τὸ ζόρι,
Δραγούνη, βγάλε τὸ 'ψηλὸ και φόρεσε καστόρι

και ξούριες τὸ μούσι σου τὸ διπλωματικό
και κτύπα τὸ κεφάλι σου τὸ τετραγωνικό.
Μῖσα σ' αὐτὴ τὴν καταντιὰ και 'στὴν ἀνιμοδούρα
δὲν μας ταιριάζει, Στέφανε, ψηλοκαπιλαδούρα,
δὲν μας ταιριάζει κορόωμα και διπλωμάτη μούσι...
θὰ φριξὴ ὅποιος κι' ἂν τὸ 'δῆ κι' ἐκείνος πού τάκουση...

Δραγούνη, μὴν κορδόνεσαι και θὰ μας ρεψ' ἡ λόρδα...
γαλιὰ καρφὰ 'στὰ χέρια μας γίνθηκαν τὰ μαλαμάματα...
παραγγίλει 'στὰ Μίγαρα νὰ στείλουν λίγα σκόρδα
νὰ τριψώμε τὰ μάτια μας νὰ κατεβάσουν κλάμματα.

Ἄναργυρε Σιμόπουλε, γιὰ κλάψαις ἰτεμάτου...
σοῦ τῶπα μὰ, σοῦ τῶπα ὀδὸ ν' ἀλλάξης τόνομά σου,
ἀλλ' ὅμως σὺ δὲν μ' ἀκουσεσ και τὴν ἀποτομώσου...
ἴσὺ μὲ τούτο τόνομα μ' ἔπῃρε 'στὸ λαϊκό σου.

Σάν πρῶτα δὲν ἀκούεται ἡ δυνατὴ φωνὴ μου...
ἔλατε εἰς τριγύρω μου οἱ δύο Στέφανοι μου,
κοντὰ μου σίμως και σὺ, καψίμενε Κοσσονάκι,
ὅπου δὲν ἐκατάλαβες πῶς ἐγ' ἡ φάβα λάκκο,
μὰ πῆστε και 'στὸν Τσαμαδὸ
πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ
και μὲ τὴν σακαράκα του νὰ σφαξὴ πῆρα πῆρα
τὸν Βλαχγρέδερ, τὸν Ροσιλδὸ, και καθεμία λίρα.

Ἐλατε νὰ μὲ κλάψετε... δὲν εἶμαι πᾶς Σωτήρας...
ἄχ! Θεοτικό δούτοχη και Κόντε τῆς Κερκυρας,
ἀρμὲ τί Κόντες εἶσαι σὺ, τί κοντιλῖκα ψάλλεις,
'στὸ χέρι σάν δὲν ἔμπουρες τοὺς δανεισταὺς νὰ βάλῃς;
Διαλαλητάδες ἔδωλα νὰ μάθω πού κενεῖς,
ποιὰ πόρτα τόγα νὰ κτυπᾷς και πού νὰ ὀρκοκνεῖς...
Κόντε, τὸν δίσκο πέταξε, τὴ φόρα σου σταμάτα,
και 'στὴν Ἀθῆνα γύρισε νὰ μαθῆς τὰ μαντάτα.
Δὲν ἔβερης, Κόντε, σάν και πρῖν Μυλλόροδο φουσκωμένο,
θὰ βρῆς Μυλλόροδο νηστικό, βουδὸ, παραιτημένο,
μὰ μήτε φίλο μας θὰ 'δῆς παχὺ σάν γευροσύνουλο
και γιὰ Σωτήρα πθανὸν νὰ βρῆς τὸν Σωτηρόπουλο.
Ἄχ! τί δουλειαίς μου 'σκάρωσε 'στὴ Λόντρα, κακοκρίση!...
τυλιγουν 'στὰ χρεώγραφα χλωρὸ τουλουμοτῆρι.
Ψηλὸς ἂν ἔλθῃς σάν και πρῖν ἐγὼ θὰ σὲ κοντῆνω...
ἴσ' εἶσαι γιὰ τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼμαί γιὰ τὴν Τῆνο.

«Ἐχετε γειά... σὰς χαιρετῶ χωρὶς νὰ γύσω δακρυ,
θὰ πάρω κᾶμπους και βουὰ κι' ὅπου μὲ βγαλ' ἡ ἀκρη,
κι' ἂν εὔρω γῶρα κλασική, πού δὲν χρωστῆ πεντάρα
και φαίνεται ἀμάθητη 'στὰ δάνεια πρωτάρα,
ἔχει Σωτήρας θὰ γενῶ και πρῶτος τσελεπῆς,
ἐκὶ μὲ νῆα σγῆδια θὰ τρῖξω προκοπῆς,
και θὰ τὴν μάθω δανεικὰ νὰ πῆρῃ κάθε τόσο
κι' ἀμῖσως τὴν καμπούρα της μὲ χρῆσι θὰ φορτώσω,
ἐκείνη δὲ θὰ μ' εὐχρηθῆ και θὰ μὲ μακαρίτη
γιατὶ θὰ λάβῃ τὴν τιμὴ τὸν Κάμπρο νὰ γνωρίση,
τὸν Γιφ, τὸν Μόργα, και λαίπους πούχουν βαρβάτη λίρα,
κι' ὅλα θὰ λέν γοργαστοὶ ἀχαρὰ 'στὸν τὸν Σωτήρα».

»Κουράστηκα κι' ἀπόστασα παρὰ νὰ κυνηγῶ,
ἴσως δὲν κανετέ γιὰ 'μέ, μηδὲ γιὰ σὰς ἐγὼ,

κι' αφού κανένας σάν και πριν λεπτό δέν μου δανείζει
Σωτήρας πιά δέν λέγομαι από Ρωμηό κανένα,
και γι' άλλους τόπους κλασικούς ή Δρόσος τὰ πρηνίζεις
και κ'ρίμα που θά χάσετε Σωτήρα σάν κι' ήμείνα.
Τά δάνεια μου 'γίνηκαν παντοτεινό μεράκι,
χωρίς ήκείνα βράσετε τήν τόση μου σοφία,
κι' αν δέν ιδιώχτηκα κι' ήγω καθώς τόν Θεόδωραχη,
μά σάν και τούτον έπισα με πλειονοψηφία.

Μυλλόρδε με τούς πέντε σου και με τόν ένα Κόντη,
τόν Κόντε τόν περίφημο, τόν πολυζηλεμένο,
όπου δέν ήκατάφερε κανένα βαγαπόντη
λεπτό γιά τó Ρωμαιοκό να όδση τσακισμένο,
ώρα καλή, Μυλλόρδε μου, με λύγισμα και νάζι,
ώρα καλή, Μυλλόρδε μου, κι' ήγω κοντά σου τρέγο,
κι' όπου κανένας δανειστής σέ βλέπει θά φωνάζη :
εάν ήσαι Δρόσος ήθάβαινε κι' άλλα λεπτά δέν ήγω».

Δ'.

Πώ ! πώ ! φωνή και χαλαρόμας... Ξαπρό πώς τρέχει κέτι,
κι' ήλει προσμένουν μήνυμα νάλθη άπ' τó Παλάτι.
Καθής με τόσαι συλλογαίς σκοτίζει τó τσερβίλο του,
'στου Ράλλη μαζώεις πολλή, βοή 'στου Δελγηγιάνη,
ήλλ' ό Μεγαλειότατος ήπηρε τó καπίλο του
και μ' εν' άμαξί του λαντώ ήβγθηκε 'στό σερριάνι.

Όλοι 'ρωτούν περίεργι τι διάβολο θά γίνη...
σιγή σιγή... ό Λεμονής 'στ' Ανακτορα πγαγίαιε...

Τό λεμόνι τó λεμόνι
εις τόν Βασιληά σιμένει.

Μπουλούκια τρέχουν 'πίσω του κι' άρχίζουν σερναδες
και τόν τρατάρουν 'στην Αύλη καμπούσαις λιμονάδες.
Άπ' έξω κάνει σχόλια ή μάρα με τή σάρα,
καθίζει με τόν Βασιληά και λέν αυτά κι' ήκείνα,
'στό τέλος τίλος 'μίλησαν και 'λίγο γιά τή Σαρα
γιατί κι' ήδω δέν ήπαιζε τή Φ α ι ό ρ α τού Ρακίνα.

Ό Λεμονής χαρούμενος άπ' τó Παλάτι βγαίνει
και κάπως ροδοκάκινος 'στην άμαξά του μπαίνει.
κι' αυτό τó νέο χρώμα του τó πλήθος ήσυκίνασε
κι' όλοι φωνάζουν ατί χαρά !... κι' ό Λεμονής κοκκίνασε.

Ό Λεμονής χαρούμενος άπ' τó Παλάτι βγαίνει,
άπό τού Ράλλη 'πίρασε και μες 'στου Ράλλη μπαίνει.
Όρα καλή... βαστάτε με κι' άπό χαρά πετώ...
ό Βασιληάς μ' ήκάλεσε και μούπε τó και τó.
Γιά τή 'είκη μου πρόκληση κανένας μη θυμώνη,
ήγω εις ότι θέλετε θά σκυφώ ταπεινά,
κι' ό Βασιληάς αν 'μήνυσε να πάη τó Λεμόνι
μά φαίνεται πώς σήμερα τάρίσιουν τά ζυνά.

Ό Λεμονής χαρούμενος άπ' τó Παλάτι βγαίνει
και μεά στιγμή γιά βίζιτα 'στόν Καραπάνο μένει.

Μέ τον Ξυπό τον Λεμονή γλυκάδες ες έλπισωμε,
 ό Λεμονής εις τή δεινή θά φέρη θεραπεία,
 έκίνος θέλει σ'τά σωστά να μη χρωκοπήσωμε,
 άν κι' έχη χρώμα συμφωνοί με τή χρωκοπία.

Νά! νά! χρυσό διαγγέλεις... γαυγίζουν μαύροι σκύλοι,
 κι' ό Λεμονής μας φαίνεται σαν παπαρούνη 'Απρίλη,
 κι' ό Λόρδος που τή μάγουλα τόν φίλου του 'κοκκίνισε
 και υ' ένα τρύπιος κόκκινο τή δάνατα 'κοκκίνισε,
 γιά 'δέτε τον πώς 'χλώμισσε, γιά 'δέτε πώς 'κτριπίσε! ...

Ε'

'Ετή Σύρα έφυγε κι' ό Πιτ τρελλά να ξεφαντώση
 κι' εν' άπ' τή τήσ' άνήγρια του έκαι να στεφανώση,
 και τή στιγμή που 'χρυσέ τρακούβερο χερρό
 ό 'Ησάκις ό πολυς πηδώντας άνω κάτω,
 άμισώς τηλεγράφημα του δίνου σοβαρό
 κι' ό Πιτ μαθαίνει πηδώντος του Λόρδου τή μαντάτο.

Παππά, τή γάμο τέλειωσα άρχήτερα μιάν ώρα,
 εις τήν 'Αθήνα με καλούν κι' άνάγχι να προκάω...
 δύο χαραίς άνέλπισταις μου 'ήλιστασ ός τώρα,
 'στην πρώτη μούλθε κόψιμο, 'στην δεύτερ' έχω γάμο.
 Και 'στην 'Αθήνα 'πρόθεσται τή δόντια του να τριέη
 και χαριετ' τούς φίλους του, 'ρωτ' τούς συγγενείς,
 κι' εν' άνω προτοιμάζετο κανόνι να βροντήση
 δέν 'βρόντησε τήν πόρτα του διαγγελεύς κανείς.

Κι' ό Θεωδωρής; ... ό Βασιλέας γι' αυτόν δέν συλλογίζεται...
 άχ! ή καρδιά του καθενός σι όδ'ό γι' αυτόν ραγίζεται.
 Κατακαμμένη Καρκαλού, πώς μύγαις τώρα χάβεις;
 πούσαι και δέν άκούσαι; πούσαι και δέν άνάβεις;
 Μηδ'ό καμμία Γαλλική σηκόνεται παντιέρα,
 μηδ'ό βροντ'ό 'στου Θεωδωρ' κανέν' αστροπελίκι,
 κι' ό φίλοι του που 'φουσκώσασι τόν καιρό μ' αέρα
 τή φουσκωμένη των κοιλιά βάρου γιά τουμπελίκι...
 άλλ' όμως δέν τούς άρρησι να κάνοσι διαδήλωσι
 άν και γιά τού Συντάγματός 'μιλούσε τή βεβήλωσι.

Σ'

'Ο Θεοτόκος έρχεται... βαρδότε να περάση...
 κι' έχω μ' αυτόν σας βεβήλω πώς ή πατρίς με δράση.
 "Αίντε ντ... βαρδ'ότ' έμπρός
 να περάση ό γαμπερός.

Κόντη, γιά π'εις 'στην πίστι σου μίσα 'στη Λόντρα τείδες;
 είδα Μολλόρδος, Πρίγκηπας, και λιγεραίς 'Αγγλίδες,
 κι' όλιαι ή Λαίδες μούλαρα σ'ορ Κόντε, μας 'παλάθωσαι,
 μ' αυτό τή κοντιλική σου μίς 'στην καρδιά μας 'άβωσαι».

Κόντες ιδώ, Κόντες έκαι, και Κόντες παραπίρα,
 μόνο με τήν εύγένεια τούς 'πήρα τήν αέρα.
 Πώς μ' έπεριποιήθηκαν οι Λόρδοι τής 'Αγγλίας!...
 μ' έφελψε 'στό σπ'ητι του κι' ό Πρίγκηπ' Ουαλλίας...

εις τήν άρχή δέν ήθελα 'στόν Πρίγκηπα να 'πάγω,
 με τούτος μ' έκουβάλησε με τή στανήν να φάγω.

Τέτοιο τραπίζι σαν κι' αυτό δέν μούτυχε ποτέ,
 'στό τέλος 'γυρισθήκαμε και μούπε πώς θυμάται
 σ' ένα σχολείο πώς είπαθα κι' οι όδο συμμαθητάι,
 τή ξέρι δέ κι' ό Ρο'βερν και τούτοι όπλωμάται...
 μούπε πώς κι' ή μητέραίς μας, Μυλλαίαις 'ζηλευταίς,
 εις έναν ήλιο 'στέγγωναν τή ρούχα των κι' αύταίς.

'Ετσι λαϊκόν γνωρίστηκα και πρώτος φίλος πιάστηκα
 κι' όμως γιά τή συγγένια καθόλου δέν έκπατήστηκα,
 κι' άρότου μ' έπε συγγενή ό Πρίγκηπ' Ουαλλίας
 δέν μούλαρα πιά έκαλλημό οι Λόρδοι τής 'Αγγλίας,
 και όδ'ό του περποίσι και όδ'ό του κοπιμίντα
 και όδ'ό του με Πριγκηπίσαις 'Εγγλίτικη κουβίντα.

'Αλλ' όμως τί μ' ώφελισαν τή τόσα μεγαλεία;
 δέν χαμπαρίσαι Κόντηδες ή φίλη μας 'Αγγλία.
 Βασιλικαίς συγγενειαίς δέν 'πέρασαν έκαι,
 ουδ' ή φωνή μου 'μύποτε κανένα να ζυνηση,
 κι' εν' άνω εύκολώτερο να 'βρ'η; Μυλλαιότι με βραχι
 παρ'ό κανίνας άδειαστής κι' έμένα να δανείση.

Πολλαίς φοραίς τούς έλεγα πώς άναυλα θα φύγω
 κι' όμως αύτοι χαγάνισαν οι παλομασκαράδες,
 κι' έχω 'στό γλίντι τέρριμα γιά να ξεσκάσω 'λίγο
 κι' έργολαβούσα κήποσι με δανειστών κυράδες.
 Γιά πιάσεται τή χέρι μου... από τή φύρα και...
 δέν φταιν έκίνοι, βρ'ε παιοίχι, έχω μονάχα φταίω,
 που 'ήλιστα γιά δανεικά 'Εγγλίτων ρευσκόταίς...
 όπορος μαλάζει πιτέρα τόν τρ'ών 'στό τέλος κόταίς.

Σέ κάθε τείχο, Λόρδε μου, τήν κεραλή σου κτύπα...
 και πόσα δέν τούς έκαιμα και πόσα δέν τούς είπα!...
 άν είμαι τόνον άχαμνός, αυτό μη σας περάση,
 'στόν συγγενή τού Πρίγκηπος μη βάζετε θηλιά...
 εις ένα Κόντε σαν κι' έμέ τή παχρ'ό δέν ταίριαζει
 και Κόντε δέν έγνώρισα ποτέ μου με κοιλιά.

Τού κάκου... εν και μ' ήλιπασ 'στου Πρίγκηπος τή πλάγι
 έλεγαν «από Κόντηδες θεός να μας φυλάγη»
 και μ' όλ' αυτά δέν έπαυα τόν τακτικό χαβ'ό μου
 κι' έλευθερος κατόρθωσα 'στό τέλος να γυρίσω
 και μιλιούνα έκ'ατό να βάλω 'στόν ντορθ'ό μου
 κι' έλάτε τώρα γύρω μου γιά να σας τή μετρήσω».

'Ετσι 'μίλησε ό Κόντες και τή όδ'ό του χέρια τριβεί
 και τόν άγκαλιάζουν όλοι και τού παίζουν καραμούτζαις,
 με σαν άνοιξαν τή σάικα γιά να 'δου τι γρούτσου κρ'υβί
 πεταχτήκαν από μίσα χίλια μιλιούνα μούτζαις.

Είς τήν έργόμοιο Ρωμηό τή σέβικα μου θα βγάλω
 κι' όσα σ' αυτόν δέν ήπαλα σ' έκίνοιον θα τή ψάλω.

'Εκ τού τυπογραφείου «Κορίνθης» της καλής, όδ'ό του Προμαστίου κονιορτός πολός.